

השבוע לא יצ"ל המקוצר מפני שגליון הארוך לא מכיל יותר מדף א'

אוצר "תהלות ישראל"

פנינים שנלקטו מתוך דברי הגה"צ התהלות ישראל שליט"א (מתוך מה שכבר נדפס בספרים וקונטרסים, וגם מתוך שאר הישוחות)

לשומות לב הקוראים המאמרים על הפרשה או המועדים הם גם דברים כלליים שנוגעים תמיד ולכן אפשר וכדאי לקרוא גם אחרי הפרשה או המועד.

הערות ולנדבות לפנות בטעלפאן: באי 052-719-5712 או להמ"ל י. לויפר בבהמ"ד "תהלות ישראל" ב-ים גאולה רח' שרעבי 20 * כתובת זמני רח' שדי חמד 6 → בארצות 917-873-1181 347-885-7000 אפטר לשמוע שיעורי מורינו הרב שליט"א בקול הלשון בארץ ישראל 03-6171001 ואר"ז לחקיש לאידש 3-4 → ללה"ק 1-4-5-5 → בארצות 718-395-2440 ואר"ז לחקיש לאידש 3-4 → ללה"ק 2-7-5-5 → ארגונטנע 54-11-5984-2620 לחקיש לאידש 3-4-43-4 → ללה"ק 2-2-5-6 → ענגלאנד 208-1233788 ואר"ז לחקיש לאידש 4-4-43-4 → ללה"ק 2-4-5 → צרפת 0970)440595 אוסטרליה 0390)185727 ד. אמריקה 838040 (110) מקסיקו 5280528 (55) מי שרוצה לקבל דף השבוע וכן המאמרים או קונטרסים שלנו בדואר נא לחתוקשר לי. לויפר מאיר 0527614581 (972) מא"י 0527614581 או דרך האימעייל שלו laufer6@neto.net.il

דף השבוע - שנה ד' גליון ל'

אוצר הפרשה

התורה וזה ימיה מורגש כמו תורה חדשה ולכן כתוב (במד'..) ותורה חדשה מאתי תצא וזה קשור לגילוי העוה"ב שיהיה לעת"ל כי כל האור הרוחני שהכין הקב"ה עבורינו גנזו בתוה"ק כמבואר הענין בספה"ק. וזה בעצם גם אור השכינה שהיא ותיקונה ופירוקה תלוי ג"כ בכלל ישראל ולכן היא נקראת על שמם כנסת ישראל וכשיתקונו כל הכלל ישראל ויהיה תקון השלם אזי יאיר אורה שבעתיים וזהו ג"כ קשר א' עם העוה"ב שעל זה כתוב שבעוה"ב יהיו יושבים ונהנים מזיו השכינה, והנה כמו שספר תורה כשחסר אות א' ה"ה פסול כמו"כ הוא לגבי העוה"ב שכל זמן שחסר חלק א' ה"ז מכניס מום וחסרון בכל העוה"ב בכלליות וכמו שנתב"ל לגבי כל הכלל שכולם כאיש א' וזה מה שמלמדנו כאן המשנה באומרו כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב וכל זמן שלא השיגו את כולו חסר לכל הכלל שלימות העוה"ב ואם יושיבו אותם בעוה"ב טרם שנגמרו כל התקונים יהיה העוה"ב חסר וכאלו יש מום ופגם בכולו שגם כל שאר החלקים יהיו פגומים וחסרים ועי"כ לא יוכלו להנות גם כולם מחלקם שם עד שיתקונו כל החלקים. ועל כן יש לכל א' לדעת ולהבין שיש לו תפקיד חשוב וגדול שנוגע לו ולכל הכלל על העת"ל והיינו שכל מטרת הבריאה תלוי בעבודה שלו ובבחירתו הטוב, ואפילו אם יעשה הוא בס"ה בכל משך חייו רק דבר קטן ה"ז דבר שנוגע ומסייע לכל תכלית הנצחי המקווה, ואה"נ שלא ישאיר ד' ית' את העוה"ב חסר שכל תכלית הבריאה לא יצא לאור בשלימותה כפי שתכנן ויעד ד' ית' אלא שיקח את שאר חלקי נשמתו שלא נתקנו ויעבירם לאדם צדיק שיזכה בה ויתקננה אבל עכ"ל החלק שהוא כן עשה ותקן ישאר לו ויהנה ממנה לעוה"ב יחד עם כל הכלל וישמח עמהם יחד לעולמי עולמים נצחי וישב ויהנה מזיו השכינה כפי דרגתו שהכין לעצמו, וכשיתבונן האדם בזה היטב לא יתכן שיתייאש וירפה ידיו מלעשות לכה"פ מה שכן ביכלתו, ואחרי שיתחזק כך ויעשה את חלקו המעט בשמחה ובהתרוממות הלב כראוי תהיה מצוה גוררת מצוה וכך לאט לאט יתחזק יותר ויותר ויתעלה בס"ד.

היא חסרון לכל הגוף.

כמו כן כל בני ישראל יחד הם כולם כגוף אחד ממש, ולכן בחסרון איש ישראל אי אפשר לומר אשר חסר מן המנין הכלל רק איש אחד אלא ה"ז חסרון לכל הכלל כולו, ובדבר זה היתה ההכנה של בני ישראל קודם מעמד הנבחר שהכירו כולם בידיעה ברורה אשר כולם נחשבין כגוף אחד ממש, וכל אחד הכיר חשיבותו וידע אשר א"א לקבל התורה זולתו, וזהו "כאיש אחד בלב אחד" ממש, והנה ידוע שכל שנה קורין פרשת במדבר קודם קבלת התורה ומזה ילה"ב ג"כ שבדואי מש"כ בפרשה זו שייך לענין של מ"ת.

והנה מי שאינו מתבונן בכל זה הוא יכול להשקיף על הדבר בהשקפה אחרת דהיינו שמכיון שה"ה רק חלק ואבר א' מכל הקומה לכן איננו חשוב ורק מי שהוא בעצמו קומה שלימה הוא תופס מקום והוא חשוב, ולכן רצה ד' ית' להעיר לבבם של בניי שיתבוננו וישקיפו על הדבר בצורה הנכונה לכן ציוה ד' ית' למנות אותם והיינו כנ"ל שמה יבין האדם שהוא תופס מקום חשוב.

ובדרך זה כנזכר שכל א' מבניי הרי הוא רק כמו חלק מכל הקומה יל"פ במשנה כל ישראל יש להם "חלק" לעוה"ב, ויל"ד למה לא אמר סתם כל ישראל יש להם עוה"ב ולמה הזכיר "חלק" ועוילה"ב איך אפ"ל דבר מוחלט שכל א' יש לו עוה"ב הלא זה תלוי אם כבר הרויח שכבר עשה איזו מצוה ורק אז יש לו עוה"ב, אלא יל"פ הכונה לומר שהעוה"ב מורכב מהרבה חלקים וכנגד כל חלק יש נשמה א' ששייך לאותו חלק וה"ז מוכן ומיועד אליו אם יזכה במעשיו, ומי שמרשיע כ"כ הרבה עד שמאבד נשמתו ה"ה מאבד יחד עם זה גם חלקו לעוה"ב.

אמנם מכיון שכתוב לא ידח ממנו נדח והיינו לומר שכל נשמה לא תלך לאיבוד ולכן אם האדם שהנשמה היתה נפקדת אצלו מעל ופשע בפקדונו עד שאיבד כל זכותו אז לוקח ד' ית' נשמתו ומוסר אותה לאדם אחר צדיק והוא יעבוד עליה ויתקנה ואז הרי הוא זוכה בה ונעשית חלקו ונחלתו וממילא הרי הוא מקבל יחד עמה גם את חלקה (המיועד לה) בעוה"ב, והנה התורה כולה מורכבת מהרבה חלקים דהיינו מס' רבוא אותיות וכל אות שייכת לא' מנשמת בניי כידוע שכל נשמה יש לה אות בתורה, ואם האדם זוכה ומתקן חלקו ה"ה מתגלית לכל הכלל וכשיושלמו כל האותיות תהיה כל התורה שלימה ותתגלה אורה ויופיה בשלימות יותר ממה שהיתה ע"ע ואז ישקו ממנה כל העדרים משלימות

"מתוך חיבתן מונה אותן"

כתב רש"י מתוך חיבתן של ישראל מונה אותן כל שעה, והנה בפשטות הכוונה היא שדבר החביב וחשוב אצל האדם מונה אותו כל שעה לראות ולדעת אם אינו חסר כלום, אמנם אפשר לפרש שיש בזה עוד נקודה כי ידוע שכל "דבר שבמנין לא בטל", וטעם הדבר כי המנין מראה אשר כל פרט ופרט יש לו חשיבות לעצמו משא"כ בדברים שמודדין ושוקלין אותן ביחד שאז כל פרט בטל ומעורב בתוך הכלל ואין ניכר שום חשיבות לכל פרט ופרט בפני עצמו אלא רק לכולם יחד.

וכן הדברים אצל בני אדם כי בתוך קהל ועדה אינו ניכר שום חשיבות פרטית לכל יחיד ויחיד ולכן כאשר מתאספים קהל ועדה יכול היחיד לחשוב כי אינו חשוב כל כך כי הרי הוא טפל ובטל תוך כל הכלל ואינו תופס מקום כלל וכאלו אינו מעלה ולא מוריד כלל אם הוא נמצא שם או לא, משא"כ כשמונין בתוך אותה הקהל כל יחיד ויחיד ניכר שכל א' וא' חשוב ותופס מקום חשוב שהרי כל א' מוסיף להמנין.

ובזה מובן שע"י שצוה הקב"ה למשה למנות את ישראל הראה בזה האהבה והחיבה לכל אחד ואחד מישראל, והודיע בזה ד' ית' לכל איש ואיש מישראל אשר הוא חלק חשוב ונכבד ממספר השלם של כל הכלל, אשר באם ח"ו יחסר מהמספר אפילו אחד יהיה זה חסרון לכל הכלל כולו, כי במקום שצריכים להגיע לאיזה מספר מיוחד ומסוים אזי כל פרט ופרט הוא חלק מהכלל.

וידעית ענין זה מיוחד לקבלת התורה עפ"י המבואר ברש"י פרשת יתרו עה"פ (שמות י"ט ב') ויחן שם ישראל נגד ההר שלכן נקט לשון יחיד להראות שהיו אז "כאיש אחד בלב אחד", ובפשטות כונת רש"י לומר שלא היה ביניהם מחלוקת ומריבה רק שלום ואחוה, אמנם יש לבאר בזה עוד ענין אשר היה אז יסוד גדול קודם קבלת התורה דהיינו שהגיעו בני ישראל לדרגא כזאת שנעשה אז איחוד גם בנשמתם וכמו שזוה נעשה ע"י אתרעותא דלתתא ע"י מן שהגיעו לאחדות ביניהם בלי שום ריב בין זל"ז ומכיון שהיו כבר אז במדריגה רוחנית לכן ע"י שהיו כבר אז פעולה זו גם בנשמתם ולכן היה כל העם נחשבין אז כאיש אחד ממש, וכמו לדוגמא מהאדם שיש בו רמ"ח אברים אשר אם יחסר לו ח"ו אבר א' יהיה זאת חסרון לכל הגוף, היעלה על הדעת לומר על אדם זה שהוא שלם ורק חסר לו איזה דבר כחסרון כיס וכדומה ודאי לא כן הדבר אלא חסרון אבר א'

"ויתילדו על משפחותם לבית אבותם"

הנה ברש"י (פסוק י"ח) עה"פ ויתילדו על משפחותם פרש"י הביאו ספרי יחוסיהם וכו' ע"ש, וברמב"ן שם הקשה איזה צורך היה להם לזה, וי"ל שזה היה ג"כ לעוררם על

חשיבותם שאיננם עבדים שפלים (כמו שגרמו להם המצריים להרגיש) אלא ה"ה בני מלכים בני אברהם יצחק ויעקב ויש להם יחוס מלא, וכן מצינו בפסוקים קודם מתן תורה שהודיע ד' ית' לבני ישראל (שם ו') חשיבותם שהם עתידים לקבל ע"י שיקבלו וישמרו את התורה"ק ואמר "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", שבזה גילה להם החשיבות והיחוס של עם ישראל והמעלות הגדולות שיזכו על ידי קבלת התורה והודיע להם שע"י קבלת התורה ומצות ה' יהיו נחשבים "מיוחסים וחשובים".

וכמה שהודיע להם ד' ית' דבר זה היה בשביל ההכנה והתועלת שיצא מזה לצורך קבלת התורה, וזה היה צורך גדול לקבלת התורה כי א"א להכשיר נפש האדם להיות כלי הראוי לקבל רוחניות בלי שמחת הנפש והתרוממות הלב, וע"י שהאדם מוצא בעצמו איזה יחוס וחשיבות אזי יש לו במה לשמוח ובמה להרחיב לבבו, והנה אדם עצב ובעל דאגה אינו רואה בעצמו שום ערך וחשיבות משא"כ אדם השמח רואה בעצמו תמיד חשיבות וערך.

ולכן ציוה הקב"ה להביא ספרי יחוסייהם כדי לחזק את רוחם להרגיש חשיבותם כי אפילו אם לא ירגישו חשיבותם מצד עצמם ירגישו חשיבותם מצד שיש להם עכ"פ יחוס אבות, וכמו שרואים שאנשים שמרגישים א"ע חסרי ערך בכ"ז כאשר יש להם יחוס אבות ומכש"כ כאשר מזכירים את זה ה"ז מחזק את רוחם ולכן הודיע ד' ית' לבני ישראל היחוס שלהם שאפילו אנשים השפלים יוכלו לחזק עצמם להרחיב לבבם להיות בשמחה ולהיות מוכנים לקבל התורה.

ועמ"ש"כ באוהחה"ק (...) שא' מהתנאים הנצרכים ללימוד התורה"ק היא שהלומד יהיה בשמחה ולכן אבל אסור בד"ת, כי בזמן שאדם שרוי בצער ובאבל או אפילו רק חוסר שמחה א"א לו ללמוד ע"ש.

ולפ"ז ילה"ב שמכש"כ הוא לגבי קבלת התורה שא"א לאדם לקבל את התורה בשעה שאינו במצב שמח ומרומם ומכש"כ אם הוא עצב שאז בודאי נמנע הוא מלקבל את התורה"ק, והנה ידוע שכל שנה קורין פרשת במדבר קודם קבלת התורה ומזה ילה"ב שבודאי מה שכתוב בפרשה זו שייך לענין של מ"ת והוא לדעת כמה ה"ז נחוץ להיות בשמחה ובהתרוממות הלב בחג השבועות כדי להיות מוכשר לקבלה"ת שנשפע עלינו בחג השבועות. (מתוך שיחה הכנה לשבועות (תשנ"ה)

"כל יוצא צבא בישראל" (א' ג')

צ"ב למה הכתוב תולה המנין ביוצאים

למלחמה ולא הזכיר סתם מבין עשרים שנה ומעלה ולמה צריך להוסיף כל יוצאי צבא, ורש"י כתב ע"ז וז"ל, מגיד שאין יוצא הצבא פחות מבין כ' ע"כ, אמנם עדיין צלה"ב למה בחרה תורה ללמד ענ"ז דוקא בענין המנין שמונין את בני", ועוילה"ק אם זה בא רק ללמד ענין הנוגע ליציאה בצבא ואינו נוגע לעצם המנין כאן א"כ מדוע חזר הפסוק והזכירו עו"פ אצל מניית כל שבט ושבט.

וי"ל שהתורה רוצה לרמז וללמד על ענין מלחמת היצר שזה המטרה שבעבורה באנו לעוה"ז דהיינו בכדי לחסום נגד יצרנו הרע ועלינו להיות צבא ד' וללחום מלחמתו כביכול, וז"א שאע"פ שלפי הנראה לעיני בשר הוא שכאור"א יש לו את מלחמת היצר הפרטית שלו עם השונא הפרטי שהוא היצה"ר שלו, אמנם לאמתו של דבר אינו כך בדיוק אלא שיש כאן מלחמה כללית עולמית בין הרע להטוב בין הסט"א לצד הקדושה ובזה נעשה תיקון עולם במלכות שכי שכאשר תנצח צד הקדושה ותתבער צד הסט"א מכל וכל אזי יתגלה מלכותו ית' בעולם שזה מטרת כל הבריאה, אלא שהמלחמה הזאת נתחלקה לפרטים רבים ונמסר לכאור"א חלק שהוא פרט א' מכל המערכה ולכן ה"ז נראה כמלחמה פרטית שלו, ומעתה בא הכתוב ללמדנו שמי שאינו מוכן לעמוד בקשרי מלחמה כנגד היצה"ר אינו חשוב מספר, אם יהודי אינו איש מלחמה ה"ה כאילו איננו כי כל המציאות של יהודי תלוי בזה, וה"ז דומה למלחמת בשר ודם הגשמי שאם א' מאנשי הצבא אינו מוכן ללחום אין לו זכות להשאר שם וכמו"כ הוא בזה אם האדם יורד לעולם הזה ואינו מוכן ללחום תמיד נגד יצרו אין לו מה לחפש פה ואינו תופס מקום בעוה"ז ואפילו נמצא כאילו לא נמצא ואינו נחשב מספר ולכן אינו נמנה כלל בכלל הנמנים.

וכאשר יתבונן האדם בזה יקבל מזה חיזוק גדול מכיון שידע שאיננו בודד במלחמה זו אלא יש לצדו כל הכלל ישראל אלא שכל א' עוסק בחלק שניתן לו אמנם בכלליות יש לו מסייעים רבים במלחמתו וכל א' שמצליח בחלקו ה"ז מוסיף כח לכל שאר אנשי הצבא לנצח את האויב כי מכל מכה שצד הרע והקליפה מקבלת ה"ה נשברת ונכנעת ונחלשת יותר ויותר וכמו שהוא הדבר במלחמת בשר ודם הגשמי כמובן, וענין זה הוא יסוד גדול בעבודת ד' שיהודי צריך להיות איש מלחמה.

וי"ל ד' שענ"ז להיות איש מלחמה אע"פ שעיקרו הוא כלפי יצרו של כאור"א וכנ"ל שכל א' נמסר לו חלקו הפרטי שזה מתבטא בדרך כלל רק בינו לבין יצרו ועל זה אמחז"ל

(אבות...) "איזהו גבור הכובש את יצרו", אמנם גם יש לכל אדם לדאוג על מלחמה הכללית כפי שנתבאר שגם מלחמה הפרטית של כאור"א ה"ז רק חלק ממלחמה הכללית של כל הכלל ישראל יחד ולכן (נתן לנו ד' ית' מצות ערבות ותוכחה כ"י) עלינו להיות אנשי מלחמה גם נגד היצה"ר של אחרים ולכן כאשר אדם רואה פירצה נגד התורה"ק ומצות ד' ית' עליו ללחום נגדה כפי יכלתו.

אמנם מלחמה זו היא קשה יותר משל עצמו עם יצרו שזה רק נגד כח א' פרטי של היצה"ר משא"כ כשעלנו ללחום נגד כחות רבים של היצה"ר דהיינו נגד חלקו של הרבה אנשים יחד ה"ז הרבה יותר קשה כמובן, ובפרט לאנשים עדינים שזה נגד טבעם, וכמו שהוא גם במלחמת מלך בשר ודם שאע"פ שבדרך כלל כל א' מאנשי צבא יש לו התפקיד והמינוי שלו ואין עליו לתפקד בענין אחר שאינו שלו עכ"ז כאשר א' מהשונאים מתנפל על המדינה במלחמה קשה והמדינה היא בסכנה גדולה אזי מגייסים את כאור"א ללחום אפילו במה שאינו תפקידו הרגיל ואפילו כאשר איננו מלומד מלחמה בכ"ז נותנים לו אקדח בידו ומצווים לו לירות נגד השונא וכמה שיצליח יהיה כולו רווח מכיון שהמצב מסוכן ואין ברירה אחרת.

כמו"כ הוא לענינינו שאע"פ שמטעם מצות ערבות החיוב בדרך כלל הוא לכאור"א רק לפי ענינו ויכלתו להשפיע כמבואר בחז"ל שמי שיכול להשפיע על כל משפחתו ה"ה נתבע על כל משפחתו ומי שיכול להשפיע על כל העיר ה"ה חייב למחות על כל בני העיר וכו' אמנם כאשר ישנם מפירי הדת והמצב הוא מסוכן ועלינו לצאת למלחמה אזי מתחייב כאור"א להשתתף וללחום אפילו בדבר שאין זה תפקידו ואינו מלומד בזה, ואפילו כאשר לפעמים ה"ז נגד ידידיו ובני משפחתו אמנם מכיון שה"ז מלחמת מצוה לכן הרי הכלל שעל כולם לצאת וכמבואר בחז"ל וברמב"ם שאפילו חתן מחופתו עליו לצאת, וה"ז עוד יותר קשה ממלחמה גשמית כי שם ה"ז נגד אויבינו ושונאינו הזרים מבין הגוים משא"כ במלחמת מצוה של מצות הערבות ה"ז מלחמת אחים ודוקא נגד אותם שהם עמיתנו בתורה ובמצות.

(מתוך מאמר הצילני נא מיד אחי מיד עש"ו)

השבוע לא נכנס אוצר החינוך מחוסר מקום ואתכם הסליחה

אוצר הזמנים על עניני שבועות ומתן תורה יצ"ל בגליון מיוחד

נא לבא לעזרתנו ולהיות שותף לזיכוי הרבים לתרומות ונדבות ולהוראת קבע - 052-7195712
בארה"ב 347-885-7700 917-873-1181

להיות לגיונו של מלך מלכי המלכים הקב"ה כי בזה אתם מוכיחים את מסירותכם לד' אלקינו שאכפת לכם על כבודו יותר מעל שלכם ואתם מוותרים על היותר קרובים עליכם עבור כבודו ית' ובזה אתם מוכיחים שאהבתכם לד' ית' הוא יותר מאהבתכם לקרובים ובזה האדם מתקרב בקירבה לד' יותר מבשאר כל דבר ונעשים משרי המלוכה של ד' ית'.

מעליהם עול התורה ומצות אין אנו ערבים להם כי כגוים הם נחשבים ועל כן ה"ז דומה למלחמת הלויים אחרי חטא העגל שצוה להם משה רבינו (שמות ל"ב כ"ז) "והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו" (ובפסוק כ"ט) "מלאו ידכם היום לד'... ולתת עליכם היום ברכה" ופרש"י "בדבר זה תתחנכו להיות כהנים למקום" והיינו בדוקא ע"י מלחמה זו תזכו

ו"ל שזה גם מטעם הדבק במדותיו ית' שהרי הקב"ה נגלה לנו בים סוף כאיש מלחמה וכמו שכתוב בשירת הים ד' איש מלחמה וגו' והקב"ה רמז לנו בתחלת מ"ת בדיבור ראשון מעשרת הדברות אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגו', ע"ש, כי ה"ז תנאי לקבלת התורה כולה.

כמש"כ הוכח תוכיח את עמיתך והיינו רק למי שעמך בתורה ובמצות אבל אלו שפרקו

